

Hoofdstuk 1

Kellie Vaughan trok de zware gordijnen open en rilde. Ze knoopte de witte hotelbadjas dicht om zich heen. Vanaf de plek waar ze stond in de erker van de penthouse suite, kon ze over de grijze leien daken van de huizen naar de haven kijken, waar kleine vissersbootjes her en der in de ondiepe baai verspreid lagen. Aan de andere kant, achter de kade met zijn oude stenen muur, lag de kaap, bedekt met paarse en gele hei. Daarachter glinsterde de vaargeul – vanmorgen donkermarineblauw – onder de poederige hemel waarin een sliert wolken hing in de vorm van een vraagteken.

Heel in de verte dacht ze de contouren van het kleine eiland te kunnen ontwaren waar Elliot de kerst zou doorbrengen met zijn familie, maar misschien hoopte ze dat alleen maar.

Kellie draaide zich om en zuchtte, ze keek de hotelkamer rond, neutrale kleuren, alles crème en beige, de champagnefles op haar kop in de ijsemmer op tafel naast het pluchen bankstel. Ze was in Fleet Town, de hoofdstad van St. John's, het grootste eiland van een eilandengroep ten zuiden van de kust van Cornwall. De eilanden stonden bekend als een geweldige vakantiebestemming, maar nu, in het hartje van de winter, was het hier guur en saai. En hoewel ze zich niet kon beklagen over de vijfsterrenluxe om haar heen, lagen er drie lange dagen voor haar waarin ze grotendeels alleen zou zijn.

Misschien had ze daarbij stil moeten staan toen Elliot haar de eerste keer voorstelde om hierheen te komen. Maar dat had ze niet gedaan. Ze had gedaan wat ze altijd deed: ze had de vrolijke, impulsieve waaghals uitgehangen, die zich blijmoedig mee liet voeren door het romantische voorstel van Elliot en in een Sikorsky-helikopter van Penzance naar het beste, meest exclusieve hotel op het eiland vloog. Het had allemaal zo eenvoudig en voor de hand liggend geklonken, zoals hij het had gezegd, maar nu beseftte ze dat ze vele lege uren in haar eentje zou moeten vullen.

Maar dat had ze er toch wel voor over? Elk moment dat ze samen konden zijn, telde. Zelfs gestolen momenten. Zo ging dat als je verliefd was.

Trouwens, ze zou er ondertussen aan gewend moeten zijn. Afgelopen zomer was Elliot gedwongen om twee weken met zijn familie op vakantie in Italië door te brengen. Toen had hij geregeld dat Kellie in een hotel in een baai verderop kwam te logeren en had als nieuwe hobby zeilen opgepakt zodat hij elke middag bij haar kon zijn.

En nu was ze er wederom, veertig kilometer van de kust van Cornwall, onder dezelfde clandestiene voorwaarden. Maar deze keer twijfelde Kellie eraan of Elliots overtuiging dat hij zou kunnen wegglippen om ten minste één nacht en het grootste deel van de dagen met haar door te kunnen brengen, wel realistisch was. Het huis van zijn vader was immers op Brayner, een van de kleinere eilanden. Het had geklonken of ze burens zouden zijn toen Elliot het erover had, maar Kellie kon wel zien dat Brayner heel wat verder weg was. Om heimelijk heen en weer te kunnen gaan, hadden ze een bootje nodig, net als in Italië. Maar zelfs al kon Elliot er een krijgen, zou het wel echt zo makkelijk zijn om weg te sluipen uit een kerstvierende familie, zoals hij dacht?

Achter haar in het verfrommelde bed kwam Elliot langzaam overeind.

‘Wat doe je daar?’ zei hij. Zijn stem was hees van de kater, na alle brandy die ze gisteravond in de hotelbar hadden gedronken en de champagne hier in de kamer. ‘Kom terug.’ Hij deed zijn ogen dicht, glimlachte, liet zijn hoofd weer op het kussen zakken en klopte zachtjes naast hem op de Kellie-vormige deuk in het bed.

Kellie glimlachte en liep naar hem toe, knielde neer en woelde met haar hand door zijn haar. Zo hield ze het meest van hem, zijn haar in de war van het slapen, zijn sexy geur van zweet en dure aftershave. Hij tuurde naar haar door zijn blauwgrijze ogen.

‘Je hebt te veel kleren aan,’ zei hij.

Ze lachte. ‘Ik dacht dat jij een kater had.’

‘Genees me dan.’

‘Maar het is bijna tijd,’ zei Kellie terwijl ze uit haar badjas kroop en in zijn armen ging liggen. Ze wist dat zijn familie hem vandaag

op St. John's verwachtte, na een groot feest op zijn werk gisteravond. Ze hadden geen idee dat Elliot er al was.

'Weet ik. Jezus Kel, ik ben zo jaloers op je dat je hier bent. Ik wou dat ik een paar dagen vrij had,' zei hij en draaide zich naar haar toe. 'Maar je hebt het eigenlijk ook wel verdiend.'

Kellie voelde een warme gloed door zich heen gaan nu hij eindelijk erkende hoe hard ze had gewerkt. Elliot was de meest gedreven man die ze in haar carrière was tegengekomen en hij zette haar soms ook flink onder druk. Zo erg zelfs, dat het de laatste tijd leek of ze haar hele leven had uitgeleverd aan WDG & Partners, het advocatenbureau waar ze beiden voor werkten. De druk scheen nooit minder te worden. In het begin van het jaar was ze bevorderd, wat al moeilijk genoeg was geweest, en toen er een paar maanden geleden weer geschoven werd, was ze opnieuw bevorderd. Ze wist dat Elliot bij de besluitvorming betrokken was geweest, maar daardoor was ze alleen nog maar vastbeslotener geworden om zichzelf te bewijzen op haar eigen manier. Als na de kerst iedereen op kantoor op kon houden met speculeren en erachter kwam dat zij en Elliot een stel waren, wilde ze er door niemand van beschuldigd worden dat ze zich op haar rug naar de top gewerkt had.

Maar ze was blij dat hij jaloers was op haar vrije tijd. Hoe meer hij zich voorstelde dat ze een fantastische tijd had, lekker ontspannen, hoe harder hij zou proberen om bij haar te zijn.

'Ja... jij hebt het ook wel verdiend,' zei ze.

Elliot kreunde. 'Ik kan er gewoon niet tegen,' zei hij en verkreukelde zijn gezicht op zo'n manier dat hij op een klein jongetje leek. 'Ik wil er niet heen.'

Kellie was hier wel aan gewend. Elliot vond het veel moeilijker dan zij als ze afscheid moesten nemen. Ze wist dat hij zich schuldig voelde dat hij tijd doorbracht met zijn familie, weg van haar en, ironisch genoeg, was zij meestal degene die uiteindelijk sterk moest zijn. Het leek wel of er twee Elliots waren: die op het werk, machtig, autoritair en sterk, en deze Elliot, van wie ze het meeste hield, maar ook van wie ze zich nauwelijks voor kon stellen dat hij zelf een kind had.

Meestal lachte Kellie om hem, maar nu ze haar kin op zijn borst

legde en haar vingertoppen door de dichte krullen donker haar tussen zijn tepels liet wandelen, werd haar gebruikelijke zelfbeheersing vervangen door verstikkende jaloezie.

‘Ga dan niet. Blijf hier bij mij. Ga gewoon helemaal niet,’ zei ze. ‘We kunnen dagenlang in bed blijven en van de roomservice leven. Niemand zou er ooit achter komen...’

‘Dat zou ik het liefste doen, echt,’ zei hij en strekte zich uit.

‘Maar je kan niet,’ zei ze, de zin voor hem afmakend. Of wil niet, wilde ze eraan toevoegen, maar ze hield zich in.

‘Hé, bekijk het eens van de positieve kant,’ zei hij zacht. ‘Ik had eigenlijk een hele week moeten gaan. Maar ik heb geweigerd. De drie-dagen-regel moet behouden blijven.’

‘Wat is dat?’

‘Je weet wel, die uitdrukking... families zijn net vis. Drie dagen houdbaar en daarna worden ze rot.’

‘Als het zo erg gaat worden, waarom laat je het dan niet gewoon zitten? Denk er eens over. Dit is misschien de perfecte kans. Bel Isabelle. Zeg haar dat het voorbij is.’

Elliot zuchtte. ‘Verdomme, de verleiding is groot, geloof me. Maar we hebben het hier al over gehad. Taylor is er... en mijn vader... het is Kerstmis...’

Daar had je het weer: Kerstmis. Kellie wist dat het fataal was om te jammeren of te zeuren (ze wist dat dat juist de trekjes waren van de vrouw en dochter van Elliot waarvan hij de meeste afschuw had), maar ze snapte niet wat er nou zo belangrijk was aan kerst. Ze was niet religieus en Elliot ook niet. Ze vond het natuurlijk ook leuk om het samen met alle anderen te vieren, maar dat hele gedoe over het samenzijn van de familie vond ze zo ouderwets. Haar eigen familie zou niet eens op het idee komen om Kerstmis een goede reden te vinden om bij elkaar te komen. Haar broer zat op een schip ergens voor de kust van Canada, haar moeder werkte en woonde in Parijs, en haar vader was een paar jaar geleden hertrouwd, thuis in Australië, en had een ander gezin om zich druk over te maken.

‘Kerstmis. Kerstmis. Ik haat Kerstmis,’ zei ze en rolde van hem weg en vouwde haar armen over elkaar. Ze dacht aan de muziklijst die ze had samengesteld op haar iPod, getiteld Klotekerst, met

‘Christmas Boogaloo’ van Big Boss Man, ‘Alan Parsons in a winter wonderland’ van Grandaddy en ‘The Man who slits the turkey’s throats at Christmas’ van Robin Laing, Kellies persoonlijke favoriet. Ze zou een uitgebreid bad nemen en ernaar luisteren zodra Elliot weg was.

‘Ach, flauwekul,’ zei Elliot.

‘Nee, echt. Het is allemaal zo’n onzin. We worden allemaal tot consumentisme gedwongen en niemand geeft er echt iets om. De enige die ervan profiteren zijn de winkels. Het is net of je een tsunami van smakeloosheid over je heen krijgt. Vorige week was ik in Oxford Street en het was echt de hel op een stokje.’

Elliot lachte.

‘En kerstkaarten?’ ging ze verder met haar tirade. ‘Waar slaat *dat* dan eigenlijk op? Het is zo’n verspilling van bomen. De helft van de tijd vergeten de mensen ze zelfs te ondertekenen. O, en die ronde krulletters –’ Ze stopte, er schoot haar een gedachte te binnen. Ze draaide zich om en steunend op haar ellebogen keek ze Elliot aan. ‘Stuurt Isabelle je er een? Ik durf te wedden van wel.’

Elliot kreunde en verborg zijn gezicht.

‘Ha! Ik wist het. Vertel eens. Kom op. Is het –’

‘Een kwelling? Ja, heel erg,’ onderbrak Elliot haar, terwijl hij de ruimte tussen zijn vingers bestudeerde. Hij zou zich duidelijk niet laten vermurwen om haar alle details te geven. Maar ze wist het al. Elliot was diplomatiek en hij vond het alleen leuk om over Isabelle te roddelen als hij er zelf zin in had (meestal als hij dronken was), maar zo niet. Niet als Kellie probeerde een gesprek uit te lokken waarin hij gedwongen werd om onaardige dingen te zeggen. ‘Maar gelukkig,’ ging hij verder, terwijl hij lachend op de neus van Kellie drukte, ‘heb ik jou om me uit dat soort dingen te halen.’

‘Je zou er zo uit kunnen stappen nu, als je zou willen...?’

‘Ach liefste. Maak het alsjeblieft niet moeilijker dan het al is. Ik moet doen wat goed is. En ik moet dit doen. Alleen deze ene keer, goed?’

‘Maar je gaat het ze wel vertellen in het nieuwe jaar zoals je beloofd hebt?’ vroeg ze.

‘Ja.’

‘Vóór het nieuwe jaar?’ vroeg ze nog eens.

‘Ik heb het je al gezegd: ik ga het in orde maken.’

Ze wist dat het geen zin had om nog verder aan te dringen. Ze moest vertrouwen in hem hebben. Dat had ze ook. Ze hield van hem. Een paar maanden geleden was hij in tranen uitgebarsten en had haar verteld dat hij verliefd op haar was en dat ze hem had laten zien dat alles wat hij in het leven had niets betekende zonder haar. Sindsdien had hun toekomst samen zekerheid gekregen.

‘Voor mij is het veel erger,’ zei hij, terwijl hij zachtjes een streng van haar lange golvende haren uit haar gezicht veegde. ‘Hoe denk je dat ik me voel, als ik weet dat jij hier bent? Ik wil elke seconde kunnen weten waar je bent. Wat ga je doen als ik weg ben?’

Nu hij haar zo’n voor de hand liggende vraag had gesteld, besepte Kellie dat ze daar bijna niet over had nagedacht. Ze dacht dat ze zichzelf wel kon amuseren. Ze zou een paar ontspanningsmassages nemen en zichzelf verwennen en genieten van het heerlijke nietsdoen. Maar plotseling voelde ze zich niet meer zo’n held met dat vooruitzicht.

‘Je bent vast helemaal in de wolken met al die films waar je naar kunt kijken zonder door mij te worden lastiggevallen,’ zei hij.

Ze durfde hem niet te vertellen dat ze al naar de DVD-collectie van de hotelkamer had gekeken en ze stuk voor stuk al had gezien. Net zoals ze bijna elke film in haar plaatselijke videowinkel al had gezien. Ze was onverhoeds een amateur-filmkenner geworden – een onverwacht voordeel van al die late nachten die ze alleen had doorgebracht, wachtend op een telefoontje van Elliot.

‘Misschien... of ik ga er een beetje op uit. Wat bijslapen... lezen...’ Ze wreef in haar ogen, de mascara van gisteravond knarste onder de muis van haar hand. ‘Mijn make-up afdoen,’ ging ze verder en liet Elliot de zwarte veeg zien. ‘Aantrekkelijk, hè?’

‘Zeer. Je bent zo mooi, Kel. Zelfs als je een panda nadoet. Als je dat prachtige, sexy lichaam van jou nou eens hierheen bracht?’ zei hij en trok haar boven op hem.

Ze begonnen langzaam, sensueel te vrijen.

Kellie was nooit van plan geweest om de minnares van Elliot Thorne te worden. Maar nu hun relatie al een jaar duurde, waren de feiten heel simpel: Elliot maakte haar gelukkig en zij maakte

hem ook gelukkig. Gelukkiger dan hij ooit in zijn leven was geweest, dat zei hij tenminste. En zij geloofde hem. Ondanks hun leeftijdsverschil van tien jaar hadden ze een seksuele aantrekkingskracht en vulden ze elkaar emotioneel zo goed aan dat ze er beiden over praatten alsof het voorbestemd was.

Ook al had het minnares zijn ook zijn moeilijke momenten, ze verdacht Elliot er nooit van dat hij 'van twee walletjes aan het neuken was,' zoals Jane, haar oudste, maar nu uiterst afstandelijke vriendin, zo bot had geconcludeerd. Kellie was ongevoelig voor dat soort beschuldigingen. Elliot was al jaren ongelukkig, lang voordat hij Kellie had leren kennen, en dat was de realiteit.

Het was zelfs zo dat zijn reputatie als ellendige bullebak hem enigszins vooruit was gegaan, toen ze met hem kwam te werken aan haar eerste rechtszaak bij WDG & Partners. Schijnbaar was Elliot Thorne de keiharde, compromisloze *big boss*, en naar verluidt zo veeleisend dat hij menig wetsdienaar in een vergelijkbare positie als Kellie aan het huilen had gemaakt. Maar Kellie had het anders aangepakt, ze antwoordde terug en zorgde ervoor dat hij zijn verontschuldigungen aanbood als hij onbeschoft was. Ze bestreed vuur met vuur en speelde het spelletje mee, en dat scheen te werken. Binnen een paar dagen had ze hem aan het lachen gekregen. Binnen een paar weken waren ze vrienden geworden.

Het duurde niet lang voordat hij voorzichtig zijn hart begon te luchten, en ze ontdekte dat Elliot Thorne zo ongeveer de eenzaamste man was die ze ooit had ontmoet. Algauw wist Kellie alles over zijn bazige, carrièregerichte vrouw, Isabelle, en zijn norske, teruggetrokken dochter, Taylor. Kellie wist dat ze beter geen verhouding aan kon gaan, maar ze kon het niet helpen dat ze het leven van Elliot mooier wilde maken.

Vorige kerst hadden ze in de aanloop naar Kerstmis elke avond tot in de late uurtjes gewerkt aan een zaak. Toen ze eindelijk afscheid hadden genomen, vocht Kellie tegen een heel ander soort tranen dan haar voorgangers. Ze wist dat ze hem zou missen, maar de manier waarop ze hem miste, paste niet in een gezonde relatie met je baas.

Daarom wist ze, toen een druipnatte, radeloos uitziende Elliot achter haar aan de straat op was gierend, haar had platgedrukt te-

gen de reling en haar afwisselend kuste en zich verontschuldigde, dat ze niet de enige was in de ban van iets groters dan ze ooit had meegemaakt.

Sinds die tijd hadden ze bijna geen dag zonder elkaar doorgebracht. En toen Elliot het appartement had gehuurd niet ver van het Chancery Lane-kantoor, leek het gewoon de natuurlijkste en gemakkelijkste zaak van de wereld voor Kellie om erin te trekken. Hij hield haar dan wel geheim voor zijn familie totdat de tijd er rijp voor was, en het was zeker niet goed om het aan iemand op het werk te laten weten, maar Elliots toewijding aan haar was altijd standvastig.

En nu, naderhand, terwijl ze in zijn armen lag en stilletjes zijn zachte huid streelde, was ze meer verliefd op hem dan ooit tevoren. Na een poosje strekte Elliot zich uit, stond op en ging naar de en-suite badkamer.

Kellie bewonderde de aanblik van Elliots blote achterwerk terwijl hij zichzelf in de spiegel bekeek.

‘Zeg, hoe is dat Brayner-eiland eigenlijk?’ vroeg ze. Ze kwam langzaam uit bed.

‘Het is een mooie plek om in de zomer heen te gaan, maar waarom pa hier permanent is gaan wonen, is een raadsel. Niemand had gedacht dat hij hier fulltime met pensioen zou gaan.’

‘Het lijkt me best een goed idee om je terug te trekken op een klein eiland,’ zei Kellie en ze ging naast hem staan in de badkamer. ‘Dat is romantisch.’

‘En totaal onpraktisch, maar hij is zo eigenwijs dat we hem niet op andere gedachten konden brengen.’

‘Ik zou het weleens willen zien. Het is mooi, hè?’

‘Als je van dat soort dingen houdt. Maar echt, in deze tijd van het jaar is het alleen maar kaal en guur en winderig. En er is absoluut niets te doen. Voor stadsmensen zoals wij is het gewoon... ik weet niet... ik denk dat je het te gewoontjes zou vinden. Saai.’

Hij begon zijn tanden te poetsen. Kellie legde haar armen om zijn middel en drukte haar wang tegen zijn rug. Ze wilde geen ruzie met hem maken. Hij scheen altijd te vergeten dat ze in Australië was opgegroeid en gewend was aan de wildernis. Maar het deed het niet toe. Ze vond het leuk dat hij hen een ‘wij’ noemde.

‘Je praat bijna nooit over je familie, behalve over wat er met Stephanie is gebeurd. Hoe gaat het met haar?’ Kellie had met de oudere zus van Elliot te doen. Ze wou dat ze iets voor Stephanie kon doen, maar ze wist dat zelfs alleen die gedachte al een overtreding was van de grenzen van haar huidige relatie met Elliot. Het was zo frustrerend om aan de ene kant zo centraal te staan in zijn leven en aan de andere kant volledig buitengesloten te zijn.

‘Redt zich wel, denk ik. Dat is dan tenminste één goed ding aan Kerstmis bij pa. Dan kan ze eens aan iets anders denken. Misschien vrolijkt het haar een beetje op.’

‘Jij kunt haar vast opvrolijken.’ Kellie liet hem los en keek hem aan in de spiegel, ze probeerde zich de details van zijn gezicht in te prenten omdat ze wist dat ze binnenkort weer zou smachten om hem te zien. ‘En haar man dan? Hoe gaat het met hem?’

Elliot zuchtte en draaide zich naar haar toe. ‘Moeten we daar nu over praten? Het is al erg genoeg dat ik ze straks allemaal moet zien.’

Ze pakte haar tandenborstel en zag dat de inhoud van haar toiletas overal verspreid lag, terwijl die van Elliot netjes in zijn leren tas was opgeborgen, die hij nu dicht ritste. Waarom begreep hij niet dat het logisch was dat ze over hen wilde praten? Ze zouden over niet al te lange tijd toch ook haar familie zijn? Maar ze wist dat het nog te vroeg was om dat onderwerp aan te snijden.

‘Schatje,’ zei Elliot, terwijl hij haar aankeek in de spiegel. ‘Het is maar familie. Het is niet belangrijk.’

‘O nee?’ Plotseling moest ze bijna huilen.

‘Doe nou niet zo. Weet je dan niet dat ik je elke seconde zal missen?’

Hij trok haar in zijn armen en kuste haar. Ze hoorde hem in haar oor zuchten. Misschien was het niet eerlijk van haar, dacht ze. Misschien zou het voor hem echt zwaarder zijn.

‘Taylor is er tenminste,’ zei ze, terwijl hij over haar rug wreef. Ze draaide zich om en keek naar hem op, probeerde moedig te zijn. ‘Je zei dat je wat tijd met haar wilde hebben.’

‘Dat is zo. Ik hoop dat het niet te laat is om tot haar door te dringen voordat ze echt volwassen is. Ze is erg veranderd. Sinds ze naar die school gaat. Ze zal wel woedend zijn dat er geen Sky Plus

op Brayner ontvangen kan worden, maar dan heb ik in ieder geval de mogelijkheid om wat tijd met haar door te brengen.'

Kellie vroeg zich af hoe Taylor eruitzag. Elliot had haar nog nooit een recente foto van zijn dochter laten zien. Maar ze had de details van de guitige kleine peuter in het zilveren frame op het bureau van Elliot in haar geheugen gegrift. Ze probeerde de ge-laastrekken van die baby over te zetten naar een jong meisje. Ze stelde zich Taylor voor met vlechtjes en een beugel, verlegen glurend onder een te lange pony.

'Je moet gewoon aardig tegen haar zijn. En niet al te vaderlijk overkomen. Niet als de grote advocaat. Dan zal ze je uiteindelijk wel toelaten,' zei ze.

'Ik hoop het, echt waar. Ik moet het goedmaken met haar. Ik wil dat ze weet dat als er veranderingen zijn in het nieuwe jaar ze nog steeds deel van mijn leven blijft. Dat ze dat altijd zal zijn.'

'Dat weet ze vast. Daar zorgen wij wel voor. Dat beloof ik.'

Wij... ze had het gezegd zonder erbij na te denken. Hij had geen spier vertrokken. Wij... dat waren zij: Kel en El. Een team.

Elliot omarmde haar weer. Ze was blij dat hij haar intuïtie over zijn dochter vertrouwde. Ze verheugde zich erop om Taylor te ontmoeten, maar was er tegelijkertijd zenuwachtig voor. Kellie maakte zich geen illusies. Het zou heel moeilijk kunnen zijn voor Taylor om te aanvaarden dat haar vader een nieuwe partner had. Kellie wist nog goed hoe boos ze was geweest op haar eigen ouders toen ze uit elkaar gingen. En zij was bijna klaar met school, vijf jaar ouder dan Taylor nu. Desalniettemin hoopte Kellie dat ze wat stabiliteit en aandacht zou kunnen geven, wat aan het leven van Taylor scheen te ontbreken. Ze was pas een jonge tiener. Misschien zouden ze wel vrienden worden, als Taylor eenmaal zelf kon zien hoeveel Kellie van haar vader hield.

Even verdween Kellie in een fantasiewereldje, ze stelde zich Taylor en haarzelf voor, lachend en arm in arm lopend over de King's Road, beladen met tassen.

'Hé, ik heb iets voor jou,' fluisterde Elliot.

Kellie keek tussen hen in naar beneden en voelde hem tegen haar aan drukken. 'Alweer?'

Ze lachte. Hij tilde haar op en droeg haar naar het bed terug.